

Dédapám Rónavölgyi Béla Gyórán született 1913-ban. A csendőrségen volt hadtápos, itt szolgált Tatán, amikor megismerte dédmamámat, Szabó Máriát. 1947-ben esküdtek örök hűséget. Két gyermekük született: Béla 1947-ben, és 1951-ben Anikó, a nagymamám. A háború után, amikor megszüntették a csendőrséget, dédapám molnár lett. A Miklós malomban helyezkedett el, 3 műszakban őrölte a búzát a tataiaknak. 1953-ban a Nők Lapja magazinban meg is jelent róla egy fénykép, a malomkerék mellett állt. Nagymamám úgy emlékszik vissza rá, hogy sokszor ült az ölében, dédelgette őt, és bátyját. Nagy szeretetben nevelte a családját. Nagymamámnak sajnos kevés emléke maradt édesapjáról, mivel csupán 5 éves volt, amikor ő meghalt.

1956. október 26-a péntek. A forradalom Tatán is kitört. Ezen a napon itt is az utcára ment a fellázadt nép. Elkezdődött a kommunista jelképek lerombolása, csillagverés és emlékmű döntés. A felkelők elfoglalták a pártállam helyi intézményeit, a postát a rendőrséget és a tanácsházát.

Ezen a napon dédapám Rónavölgyi Béla, molnár, ahogy szokta elindult a Miklós malomba. Éjszakai műszakba volt beosztva. A Miklós malommal szemben volt a rendőrkapitányság épülete. A felfegyverkezett felkelők már nem voltak ott. Viszont megérkezett egy katonai tiszti csoport, akik a rendőrség belső udvarán félkörívben felállva a fegyvereiket a felkelők felé fordították és szóváltásba keveredtek velük. Dédapám ekkor a bejáráshoz közel állt. Az egyik felkelő a kabátzsebébe nyúlt, hogy átadja a pisztolyát a katonáknak. Ekkor a katonák tüzet nyitottak, eldőrdültek a lövések. Dédapám a lövések elől, kúszva, a kapualjon keresztül menekült a Miklós malom irányába. A kapu előtt várakozó, a benti fegyverropogásra hasra vágódó katonák szintén tüzet nyitottak rá és társára. Úgy mondták, hogy dédapám a kaputól körülbelül 8 méterre tudott eljutni, legkevesebb 36 lövés érte. Dédmamám mindig azt mondta, hogy valójában 72 lövedék találta el. Szegény dédapámnak teljesen szétroncsolták a fejét a lövedékek. A lövések oldalról és hátulról érték. A lövöldözést akkor hagyták abba a tisztek, amikor az utcán tartózkodó civilek rájuk kiabáltak: Katonák ne lőjete, ezek fegyvertelen civilek!

Dédapámat otthagyták az utcán vérbe fagyva. Egy ismeretlen ember zászlóval letakarta a holttestét. Másnap reggel járókelők értesítették dédmamám testvérét, aki a közelben lakott. Ő küldte el családjához az egyik ismerősét a szörnyű hírral: dédapámat agyonlőtték.

Nagymamám, Varga Lászlóné Rónavölgyi Anikó így emlékszik vissza az ezután történetekre: „Keresztanyámék nem messze laktak az Erzsébet téren, őket értesítette egy ismerős, hogy ott fekszik a rendőrség épülete előtt. Így jutott el hozzánk a hír, hogy édesapánkat agyonlőtték. Édesanyám ekkor épült fel egy epeműtétből. Felöltöztetett gyorsan bennünket, indultunk le a rendőrség felé, de a Várkanyarban már jött velünk szembe egy kis platós teherautó, az hozta föl a halottasházba az aput. Láttuk a cipőjét.”

Temetésén rengetegen voltak. Később Tata ellenforradalmárának bélyegezték meg és a következő évben a Népszabadság hazug cikkeket hozott le a történésekről. Dédmamámnak feltette az élet a kérdést: Hogyan tartsa el egyedül a két gyermekét? Próbált munkát találni, de mindenhol visszautasították. Azt mondták: Mit képzelsz? Egy ellenforradalmár feleségét nem veszik fel sehová. Egyedül a kórház főorvosa volt jó hozzá, és alkalmazta. Mindenki Rusi néninek ismerte. A hivatásának élt, szerették az emberek, főasszisztensként ment nyugdíjba. Egész életében gáncsolták, mert egy ellenforradalmár felesége volt. Annak ellenére, hogy minden iskolát kitűnővel végzett el. Elismerést nem kapott, mert azt mondták, ő nem kaphat. Tisztességben, szeretetben, bosszúérzés nélkül nevelte két gyermekét. Családunk mindig is tudta, mi történt a dédapánkkal. Dédmamám nem ment újra férjhez. Nagyon szerette a dédapámat, megmaradt az emléke mellett hűségben. Mindig büszkén viselte a nevét és mi is úgy nevelkedtünk, hogy büszkék vagyunk a nevére.